

ליל שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א' המדבר ממעלת לימוד התורה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), דע כי על ידי ידי התורה נתקבלים כל התפלות וכל הבקשות שאנו מבקשים ומתפללים, והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין, הן ברוחני הן בגשמי, וצריך כל אחד ליתן כח למלכות דקדושה להתגבר על מלכות דסמרא אחרא, ועל ידי מה נותן כח למלכות דקדושה? על ידי התורה שהוא עוסק בכח, וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (קדושין ל:): 'אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש', כי על ידי התורה נותן כח למלכות דקדושה, והיצר הרע רוצה להטביע ולהשפיל חם ושלו, בחינת החן והחשיבות של ישראל, בחינת מלכות דקדושה, ומתחילה היצר הרע מתלבש עצמו במצוות, ומטעה את האדם כאלו מסיתו לעשות מצוה, ועיקר הכנעתו של היצר הרע הוא על ידי התורה, שהיא כולה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, כי התורה הקדושה היא מכניע את היצר הרע שרוצה לעשות את האדם משוגע ממש חם ושלו, כי בעל עברה הוא משוגע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ג:): 'אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שמות', וכמו שהמשוגעים צריכים להכותם ולשום עליהם שמות, כמו כן ממש התורה שעוסקין הוא בחינת מקלות ושמות, שבזה מכין ומכניעין את היצר הרע ומגרשין מן האדם את השגעון והרוח שמות שנכנס בו וכו', עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו את עוצם כח התורה הקדושה, שמגרש את היצר הרע מלבו של אדם, ומכניע הרוח שמות שבקרבו, וממשיך עליו חן עליון, וכשאדם מוסר נפשו לקבוע שיעורים קבועים בתורה בקביעות עצום, התורה יש לה כח להוציא אותו מן העבירות שנפל לתוכה, וכמו שפעם אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' י"ט), נכספתי מאד להמשיך את העולם אל עשיה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד כך וכך בכל יום חוק ולא יעבור, ואמר רביז"ל, שאפילו אותן האנשים הרחוקים מן הקדושה מאד, שנלכדו במצודה רעה עד שרגילין בעבירות חם ושלו רחמנא ליצלן רחמנא לישובן, אף על פי כן הכח של

התורה גדול כל כך עד שיכולה להוציא אותם מן העבירות שרגילין בהם חס ושלום, ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמד בכל יום ויום כך וכך יהיה איך שיהיה, בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה על ידי התורה כי כח התורה גדול מאד, עיין שם, ולכן אדם צריך להרגיל עצמו בלימוד התורה, לגרום הרבה בכל מקומות התורה, אפילו אם אינו זוכה להבין הכל על בוריה, כי מעלת ריבוי הלימוד עולה על הכל, וכמו שאומר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' ע"ו), שאין צריכין בלימוד רק אמירה בעלמא, וממילא יבין, כי כל ידי שילמוד פעם אחר פעם את הענין, לבסוף יבוא להבין את הכל, עיין שם היטיב.

אבל הבעל דבר מתלבש עצמו במצוות, בפרט כשבא ללמוד תורה, ומפתה אותו בכל מיני פיתויים של הבל למנוע אותו מלימוד התורה, מצד אחד מזמין לו כל מיני מצוות לעסוק בהם כדי שלא יעסוק בתורה, ומצד שני אומר לו שלימוד בלי הבנה שלימה אינו נקרא לימוד, ומחמת זה אינו פותח ספר כלל, ונשאר חסר וריק מכל, ולכן אדם צריך להתגבר בכח גדול ללמוד תורה לשמה, היינו לשם אל עולם, ולא להסתכל על מה שאחרים אומרים לו, מה בן נקרא לימוד ומה לא נקרא לימוד, כי צריך לרחם על נשמתו, ולמלאות אותה עם תורה, כדי שלא יבא ריק לעולם העליון, שלא יהיה במצב (רות א') אני מליאה הלכתי וריקם השיבני ה', וכמוכא בזהר חדש רות, שזהו בכיית הנשמה שלא זכתה ללמוד תורה בעולם הזה, שמקוננת שירדה מעולם העליון מליאה עם תורה, כי מלמדים אותה שם כל התורה כולה, אבל כשאינה לומדת גם בעולם הזה, חוזרת בלי כלום חס ושלום, ואז יתבייש האדם מאד כשישאל אותו שומר הפתח, ערוך מקרא שקרית, ערוך משנה ששנית (תנא דבי אליהו פרק א'), שאין לו מה להשיב, כי אין עניות כעניות דאורייתא, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ב) ובביתי אין לחם ואין שמלה, זה שאין בידו לא מקרא לא משנה ולא גמרא, ולכן להינצל מכל זה צריך להתגבר בכח גדול ללמוד תורה, וזה יגרש הרוח שטות שבקרבו, ויזכה ליישוב הדעת אמיתי, שהתורה הוא כל רכושו והונו לעד ולנצח נצחים, ואז יזכה ליכנס בהתמדת התורה כראוי, ולהמשיך על עצמו חן עליון, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות כ"ה) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, ופירש"י, לי לשמי, ויש להבין מה רש"י הקדוש מלמד אותנו בזה, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש לומר, שהרמז הוא על לימוד תורה הקדושה, שהיא כולה "שמותיו" של הקדוש ברוך הוא, וכמוכא בבעל המזורים, תרומה אותיות תורה מ', היינו התורה שניתנה למ' יום, שזהו ויקחו לי תרומה,

לי לשמי, שתזכו לקחת התורה הקדושה שהיא כולה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, ולא תסתכל על שום מניעה מבני אדם שרוצים למנוע אותך מן התורה, שזהו מאת כל איש אשר ידבנו לכו תקחו את תרומתי, שצריכין נדיבת הלב של כל איש לבדו, ולא יסתכל מה שאחרים אומרים כלל, כי הבעל דבר מתלבש במצוות, ועושה כל מיני פעולות לבטל אדם מן התורה חס ושלום, ולכן צריך להתגבר בכח גדול ב"נדיבות לבו" להתמיד בתורה, ועל ידי זה יכניע את הרוח שמות שבקרבו, ויקח את התורה באמת, והשם יתברך יזכינו להתמיד מאד בתורה הקדושה לשמה, ונזכה להמשיך על עצמנו חן עלאה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר, מעשה ג' דף פ', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ויהי היום, והיה המלך חולה באותה מדינה שיושב בה הנכד של הזקן הנ"ל, ועסק בדאקטורים (רופאים) ולא היו יכולים לעשות רפואה, מחמת גודל החמימות שהיה שם באותה המדינה לא היו מועילים הרפואות, כי עיקר הרפואות הם רק מאמונה, וכשיש לאדם אמונה חזקה בה, וגם יש לו אמונה חזקה בצדיקים שהם רופאי נפשות (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), אזי יש רפואה לכל מכותיו (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ז), וכן אחר שנותן פדיון נפש לצדיק, אזי מותר לו לעסוק ברפואות (ליקושי מוהר"ן חלק ב' סי' ג'), כי אז עיקר השתדלותו רק אחרי השם יתברך, אבל כשאין לאדם אמונה, ותולה כל רפואתו ברופאים ובדרך הטבע, אזי קשה לו מאד לקבל רפואה, כי הרופאים מזיקים יותר ממה שמועילים (שיחות הר"ן סי' נ'), ויש סובלי חלאים שסובלים רק בשביל נפילת האמונה, וכמו שכתוב (דברים כ"ח) מכות גדולות ונאמנות וחולאים רעים ונאמנים, כי הם באים רק על ידי פגם האמונה (ליקושי מוהר"ן חלק ב' סי' ה'), ולכן המלך שישב במדינת הזקן והצדיק, ולא פנה אליו שיתפלל בעבורו, רק עסק ברופאים, לא היו יכולים לעזור לו.

וגזר המלך שישראל יתפללו בעדו, כי לבסוף כשלא קיבל רפואה בדרך הטבע, הכיר שמוכרח לבוא לידי תפילות ישראל ולידי תפילות הצדיקים, כי רק נשמות ישראל מגלים ומפרסמים האמונה בעולם, ואין רפואה אמיתית בלי אמונה.

אמר המלך שלנו: היינו המלך של השדים, כאשר שזה הנכד הנ"ל יש לו כח להשתמש עם הספר בקדושה ואינו משתמש בו, על כן נעשה לטובתו, כי מה שלא השתמש הנכד עם הספר של השדים שהוא ספר של קבלה מעשית, זה היה מחמת גודל אמונתו בה', שבטח בהשם יתברך באמונה פשוטה ותמימה, והאמין שישג כל מבוקשו רק על ידי אמונה לבד, בלי עסק בקבלה מעשית, ולכן מדה כנגד מדה, המלך קיבל רפואה על ידו, ונתגלה האמונה בעולם, ונתפרסם שכל הרפואות מקבלים רק על ידי אמונה בה' ובצדיקיו האמיתיים.

וצוה עלי להיות שם ענן כדי שיהיה להמלך רפואה מהרפואות שלקח כבר ומהרפואות שיקח עוד, והנכד הנ"ל לא ידע כלל מזה, ומחמת זה אני הייתי בכאן ענן (כל זה היה מספר הענן להשליח), כי באמת העננים הבאים מן השדים, הם עננים שנבראים מן העוונות של אדם וממחשבותיו הרעות רחמנא ליצלן, ונקראים ענני המכסיין על עיניו, כי הם מכסים על עיניו ומסתירים אור השם יתברך ממנו (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' ב', וחלק ב' סי' ס"ז), אבל כשאדם חזק מאד בעבודת התפילה, ואינו נופל בדעתו אפילו כשעוברים עליו מחשבות זרות בתפילה, רק ממשיך להתפלל בכח גדול, ואינו מסתכל לאחוריו כלל, אזי לבסוף המחשבות זרות מסתלקות ממנו, ומן הקמיגור נעשה סניגור, שנכנסים בו מחשבות טובות של התקרבות אל השם יתברך, שזהו מה שנתהפך הענן של השדים להיות רפואה להמלך, בכח תפילות ישראל ותפילות הצדיק, כי כשאדם חזק מאד באמונה ובתפילה, אזי נתהפך הכל לטובה, והשם יתברך יזכינו לעסוק כל ימינו בתפילה, ונוכה לראות בהתגלות השכינה לכל באי עולם במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תרומה ה'תשס"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ו המדבר מזהירות משיכרות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, צריך להרחיק משיכרות, ולדקדק שלא לשתות יותר מיכולתו, כדי שלא יבוא לידי שיכרות, כי מעט השתיה לפי הצורך הוא טובה להרחיב דעתו, ודע, כי הדעת מלובש בחסדים, וכששותה במדה כראוי לפי ערכו, אזי נתרחב דעתו ונתרומם מוחו, ואזי נגדלין החסדים ביותר על ידי השתיה, כי כשנתרומם הדעת, נתרוממין ונגדלין החסדים, כי הדעת מלובש בחסדים, ועל זה אמרו חכמינו הקדושים (עירובין ס"ה): "כל המתפתה ביינו, יש בו מדעת קונו" 'מתפתה' דייקא, בחינת חסדים, שעל ידי היין, נגדלין החסדים, וזהו מתפתה, שעל ידי הגדלת החסדים הוא מתפתה ומתפיים, אף על פי שלא היה ראוי להתפתות לפי חסדים סתם, והיה יכול להיות רוגז, אבל על ידי הגדלת החסדים על ידי היין, הוא מתפתה, אבל השותה יותר מדאי ומשתכר, אזי אדרבא, מתגברין תוקף הגבורות, ונעשה כעם ורוגז, ולפעמים מתגברין גבורות דספרא אחרא, ויוכל לבוא לידי רעות חם ושלום: ודע, שעל ידי שיכרות שוכחין כל המצוות והאזהרות שצוה משה רבינו עליו השלום, כי משה הוא מלובש בכל אחד ואחד מישראל, בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר, שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר, כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים, ועל כן משה נקרא מחק"ק (דברים ל"א), שהוא גימטריא רמ"ח, שמזכיר רמ"ח מצוות, ועל ידי השכרות שוכח אותם, בבחינת (משלי ל"א): "פן ישתה וישכח מחקק", שעל ידי השתיה והשיכרות שוכח רמ"ח מצוות של משה, והתלבשות משה באיברים, זהו בעצמו בחינת התלבשות הדעת בחסדים, כי משה הוא הדעת, והאיברים הם רמ"ח, בחינת אברה"ם איש החסד, שהוא גימטריא רמ"ח איברים, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן גילוי נפלא, שמשנה רבינו נמצא אצל כל אחד ואחד, בתוך כל רמ"ח איברים שלו, ומעורר כל אבר לקיים את המצוה המכוון כנגדו, כי יש רמ"ח איברים כנגד רמ"ח מצוות עשה, וכל אבר מכוון כנגד מצוה אחרת, ומשה רבינו שמסר לנו את התורה, וצוה אותנו מפי הקדוש ברוך הוא לקיים רמ"ח מצוות עשה, הוא בעצמו מלובש בתוך כל אבר, ומעורר אותו אבר

לקיים את המצוה המכוון כנגדה, כי הדעת של משה רבינו שהוא הדעת של התורה הקדושה, מלובש בחסדים, היינו בקיום רמ"ח מצוות עשה, שהם חסדים ורחמים גדולים, וכשאדם מתעורר בנדיבת לבו ובמדת חסדו לקיים כל רמ"ח מצוות עשה, הן לקיים בפועל ממש המצוות שיכולים לקיים, והן ללמוד המצוות שאי אפשר לקיים בפועל ממש, אזי נתגלה הדעת של משה רבינו המלובש בחסדים, ומאיר באדם אור גדול מקדושת משה רבינו עליו השלום.

ועל כן נקרא משה רבינו מחקק, וכמו שכתוב אצל ברכת גד (דברים ל"ג), וירא ראשית לו כי שם חלקת מחקק ספון, כי מחק"ק בגימטריא רמ"ח, שהוא ענין התלבשות משה רבינו בכל רמ"ח איברי האדם, ופסוק זה נאמר לשבט גד דייקא, כי גד מרמז על גמילות חסדים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ד.) מאי ג' ד', גומל דלים, עיין שם, ולכן מקום קבורת משה בחלקו של גד, כי הוא ענין הדעת שספון ומלובש בחסדים, וכשאדם נתעורר לקיים כל רמ"ח מצוות עשה בנדיבת לבו, נתגלה חסדו וטובו, שהוא מדת אברהם אבינו איש החסד, וגם אברהם בגימטריא רמ"ח, שהוא אותיות רח"ם המרמז על מדת החסד והרחמים, נמצא שבשעה שאדם מקיים איזה מצוות עשה ממצוות התורה, מתגלה בו דעת דמשה וחסד דאברהם, וממשיך על עצמו אור נערב ונפלא מאד, אשרי לו.

וזהו גודל האזהרה להתרחק משכרות, כי מעט השתיה שאדם שותה לשם שמים, כגון למצוות קידוש והבדלה וכיוצא בהם, זה מרחיב ומגדיל דעתו, וממילא נתרחב ונתגדל הלבושים של דעתו שהם חסדיו, ויכול לבוא להתעוררות גדול לעבודת ה', ולקיים את המצוות בשמחה רבה, אבל אם שותה יותר מדאי, ומשתכר ביינו חס ושלום, אזי יוצא מדעתו, והורס חסדיו ולבושיו, ואדברה מתגבר הדינים והגבורות, ויכול לבא לידי רעות רבות חס ושלום, שזהו סוד (משלי ל"א) פן ישכח מחקק, פן ישתה אדם יותר מדאי, וישכח הדעת דמשה הנקרא מחקק שיש בקרבו, וישכח את כל רמ"ח מצוות עשה שהם בגימטריא מחק"ק, שצווה אותנו משה רבינו עליהם, ולכן צריכין ליזהר מאד לא להשתכר חס ושלום, וגם אפילו השתיה של פורים צריך להיות במדה ובמשקל, שיביא את האדם לדביקות גדול "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", היינו שיזכה לתכלית השגת הדעת של משה רבינו, שאינו יודע כלום, וכמו שאמר (שמות י') ואנחנו לא נדע וגו', וכמאמר החכם "תכלית הידיעה אשר לא נדע" (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ד), וכן למדו חכמינו הקדושים ממושה רבינו (ברכות ד.), למד לשונך לומר "איני יודע", כי זהו שלימות הדעת, שמכיר שאינו יודע כלום לפי גדולתו יתברך, ולכן בשתיה של פורים צריכין להגיע להשגה זאת של "עד דלא ידע", שהוא באמת גילוי דעת גדול מאד, וזה יביא אותו אחר כך לעשות

חסדים גדולים, שהוא גם הסוד של פורים לגמול צדקה וחסד עם השני, שהוא מצות משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים, ולכן אשרי מי שנוהר תמיד מלבוא לידי שיכרות חס ושלו, וממשיך על עצמו הדעת של משה רבינו המלוכב בו, והמעורר אותו לקיים רמ"ח מצוות התורה, כי אז עולמו יראה בחייו, ויהיה לו חיים טובים ומתוקים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מזהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות כ"ה) **ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם**, ויש לומר שמרומו בפסוק זה גילוי הנ"ל של רביז"ל, כי בנין המקדש הוא בנין הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל"ג.) כל מי שיש בו דיעה כאילו נבנה מקדש בימיו, כי המקדש והמשכן היה המקום של התגלות אלקותו יתברך, ועל ידי שהקים משה רבינו את המשכן, המשיך דעת דקדושה לכל נשמות ישראל, ואפילו היום שאין לנו בית המקדש, כשאדם מתעורר עם דעת דמשה להכיר את הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו, ומוצא את דעת דמשה בתוך כל רמ"ח איברים שלו, זה נחשב כאילו נבנה בית המקדש בימיו, כי יש הארת הדעת בקרבו שהוא בנין המקדש ממש, וזהו **ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם**, כשתעשו לי מקדש על ידי בנין הדעת, אז אני אשכון בקרבכם ממש, כי הלא הדעת של משה רבינו הוא בתוך כל רמ"ח איבריו, וישרה השכינה בתוכם ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (במדרש מובא בשל"ה הקדוש), בתוכה לא נאמר, אלא בתוכם, היינו בתוך כל אחד ואחד מישראל, כי על ידי בנין הדעת, הקדוש ברוך הוא נמצא בתוך כל אבר של האדם ממש.

וזהו גודל האזהרה שלא ליכנס שתויי יין למקדש, וכמו שכתוב (ויקרא י') **יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו חקת עולם לדורותיכם**, כי הלא במשכן ובמקדש שם הוא מקום גילוי דעת של משה ביותר, ולכן בוודאי צריכון לזיזר מכל מיני שתיה שלא יבוא לידי שכרות חס ושלו, ולא יפסיד את הדעת ואת החסדים היוצאים מן המקדש, והבן, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו הדעת של משה רבינו, ונשמע תמיד את קולו הקדוש המעורר אותנו לקיים את מצוות התורה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

